

FECSCKE Csaba

Gyászmunka

Felesémem emlékére

„Az tudja, mi a test, aki árnyat ölel.”
(Vas István: *Húsvéti ének a testről*)

A hazugság igazsága

mit gondolsz meggyógyulok én még valaha
ebben az életben kérdezted egyszer
ritka tiszta pillanataid egyikében
darázscsípésként ért a kérdés csaknem
felszisszentem gyorsan megpróbáltam
kihúzni a fullánkját helyreigazítani a mosolyt
borostás elvadult arcomon persze hogy
meggyógyulsz mondtam az ellenkezőjét annak
amit az orvosok által hitelesítve tudtam de
nem akartam lemészárolni a reményt ha még
élt benned ilyesmi kételkedve néztél rám
mint vámosok csempész-gyanús alakra
hazudtam szemérmetlenül igazam tudatában
tudtam te is így cselekedtél volna a helyemben
mert hazudunk másoknak és magunknak
kényszerűségből amikor a hazugság
az egyetlen üdvözítő igazságnak mutatja magát

M e g b o c s á t á s

én már megbocsátottam neked
 mint te édesanyádnak a halálos ágyán
 akihez a lét ajtórésebe szorulva
 talán már nem ért el az üzenet elsírtad magad
 könnyeiddel mostad volna tisztára a múltat amely
 mint Ágnes asszony lepedője —
 jól tetted gondoltam akkor és most is amikor elkésve
 mormolgom magamban a szavakat nem is téged
 önmagamat kiengesztelve megvigasztalva
 a remélhető feledés kezdetén te pedig bocsásd meg
 a Teremtőnek szenvedéseidet mert neki
 én már nem tudok

M o s o l y

kivételes ritka pillanat
 fehér holló mely törött
 szárnyakkal sántikál a kórterem
 poros levegőjében de örülök
 hogy eljöttél mondtad akkora
 mosoly kíséretében hogy alig
 fért el arcodon örülök hogy
 örülsz de hiszen én minden nap
 jövök ha esik ha fúj mindennapi örömöd
 reményében és kapom helyette
 mindennapi halálodat nagy lelkesen
 pacalt, palacsintát és fagyit kérsz
 holnapra hozom hozom ígérem és
 hozom is biztosan noha tudom jó
 ha egy kávéskanálnyi bébiételet
 nyalogatsz majd el félóra alatt
 a mosolyod pedig úgy eltűnik mintha
 sose lett volna ott egyre soványabb
 meggyötört arcodon

E s k ü v ő i k é p

rólunk nem készült ilyesmi
 úgy terveztük majd az esküvő után öltözünk be
 nyugodt körülmények között kipróbált mosollyal
 állunk a fényképész lencséje elé de ez elmaradt valamiért
 ha elkészült volna a kép vajszínű menyasszonyi ruhában
 lehetne látni téged amit te magad készítettél nagyanyád
 használt függönyéből úgy hogy eltakarja szépen
 gömbölyödő hasadat kislányunk már verte belülről a nagydobot
 én az érettségi öltönyömben feszítek jobban mondva
 az öltöny feszül rajtam akaratosan szaporodó évek és kilók
 a csokornyakkendőben úgy festhettem mint giccses festményen
 a szemérmes cica a nászmenet kopott taxi volt
 szoba-konyhás kis kulipintyóban élünk
 évekig salétromos falak közt próbálgatta szárnyait
 a boldogság de szerencsétlen folyton a falnak csapódott
 született két szép gyermekünk megtelt velünk a sovány kis szoba
 hát gyilkosok lettünk és ráncszaporító szomorú felnőttek
 Isten bocsássa meg nekünk

A z u t o l s ó l á t o g a t á s

ne ijedjen meg mondta az ügyeletes nővér
 ahogy kiléptem a liftből és elindultam a
 kórterem felé megijedtem a figyelmeztetés
 ellenére vagy épp azért így léptem ágyadhoz
 a lecsúszott takaró alól elősárgállott pelenkába csomagolt
 csontsovány tested és én álltam ott a sűrű és
 idegen időben — ó drága Pilinszky — és éreztem
 végül csak ez maradt a reszketés nadrágom ráncai
 szemhéjad zsalugátere mögé bújtál mint gyerekkoromban
 én az elsötétített ablak mögé nyári viharok idején
 ha dörgött és villámlott de te néma voltál már
 mint a hirtelen kikapcsolt porszívó a folyosón